

Nasmehljá se pesnik lahno,
 Bradlo črno si pogladi,
 Mirno ózre se po góstitih,
 Mirno reče jim in pravi:
 »Niste Perzi vi?

»Smili naj se vsak bolnik vam!«
 Ní učil tak Zarathustra?
 Derviš Mahmud mi se smili,
 Ker bolán je revež húdo —
 Um mu je bolán.

»Kóran zmešal mu je glavo.
 Drážití ga greh bi bilo;
 Zbólel svetec bi še huje:
 Kdo vé, kaj se je zgodilo?
 Kriv pa bil bi jaz!

»Oh, spet vpíje in besní tam!
 Vóde, vóde hláadne, bratje!
 Tù je vrè polu! . . . Poškropite
 Glávo vročo mu! Ostanek
 Pítí dajte mu!«

A. Aškerc.

Nevihta.

Nebó je jasni svoj obraz
 Na gúbe tèmne potegnúlo;
 Viharju dáje zdaj ukaz,
 Da prost razvij mogočno krilo,

Povelje gromov zabúči,
 Pretrese zemlja se do jedra,
 Da zemlji, nebu meje ní,
 Vodé vlijó se kot iz vedra:

Goré, doli, poljé ravnín
 Objela je temota gróba;
 Prihaja méni na spomin
 Vesoljnega potopa dóba!

y.

Resnične sanje.

„Pozdrav izróči moj dekletu,«
 Prijateljju sem naročil . . .
 Komú še upal bi na svetu,
 Ko on takó nezvest je bil!?

Gorjúpa sanje so resnica,
 Razjéda prsi mi bolést:
 Deklè je srca polovica,
 Prijatelj je krvava pést! . . .

Prijatelj ti in dèkle moje,
 Odslòvni kaj pomenja list?!
 Prisège zabílo si svoje . . .
 Prijatelj ti, poznaš zavist? . . .

Ko v spanji pést krvava boče
 Sréc odvzèla zopet del,
 Naznanjal nove bo nezgode
 Iz krajev sanj preroški sel?!

y.

